

Co se ještě neví?

Nezávislý
časopis Sever
24. střediska

8 číslo

Ročník II. • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Ročník II.

KDO ZA CO MŮŽE

Úvodník

Lucka

Zprávy z vesnice

Krtek

Etapová hra – Mumínek

Kačka, Lucka

Jarní prázdniny

Podkolenka

Jarní prázdniny by R & R

Poštolka

Příběh skauta Pepy

Mechy

Brigáda na H. ostrově

Lucka, Hejkal

Recenze

Lucka

Musíme si pomáhat

Krtek

Hry

Lucka

neznámý autor z www

Můj zážitek z lázní

Elča

Vyprávění kanadské boty

Elča

Grafická úprava & výroba

Štěpán

Ilustrace

Podkolenka, Mechy, Elča,

Knížka o mumínech,

VP, MFD, www

Feri spešl thanks Frantovi za
půjčení xeroxu a dalšího
hardwaru

OBSAH:

Obsah	2
Úvodník	3
Zprávy z vesnice	3
Etapová hra – Mumínek 2000	4
Jarní prázdniny (od Podkolenky)	10
Jarní prázdniny by R & R	10
Příběh skauta Pepy	11
Brigáda na Holesovickém ostrově	12
Recenze – Muž na měsíci	14
Musíme si pomáhat	15
Hry, které vám doporučujeme si zahrát	16
Můj zážitek z lázní	18
Vyprávění kanadské boty	19
Inzerce	20

Pokud by snad někdo chtěl přispět do tohoto časopisu, necht' předá svůj článek někomu inteligentnímu z redakce. Nejlépe na disketě, nebo na ý-mejl: stki@atlas.cz

Víte o internetových stránkách
24. střediska Sever?

<http://www.tpro.cz/oddil>

<http://www.skaut.mantlik.cz>

Úvodník

Milý čtenáři,

ani nevíš, jak jsem ráda, že máš před sebou další, nové číslo tvého oblíbeného časopisu. Už, už to vypadalo, že vyjde nejdříve na tábor, ale naštěstí už je tady!! Ale abych nepsala pořád jen já, vybrala jsem pro Tebe úryvek z knížky Druidova píseň, proč posuď sám...

„Co se učíte ve vaší zemi, Jime, když ne lovu, poezii a válečnickému umění?“ „Můj otec tvrdí, že nás neučí nic, ale učíme se číst, psát, matematiku, fyziku, zeměpis...“ „Některá ta slova mi znějí cize. Já umím psát oghamem do kamene a dřeva a číst ze stop vojsk a letu ptáků. Znáš postavení hvězd a vlastností rostlin a bylin. Co je to „zeměpis“?“ „Nuda, alespoň pro mě. Nevím. Prostě se učíme, kde jsou různá místa, kudy tečou řeky, proč je země rovinatá nebo hornatá! Takový věci.“ Cuchulainn se zatvářil zmateně. „Proč by vás tohle měl někdo učit? Copak to člověk nepozná na vlastní oči a při vlastním putování? Vidím, že řeka se vlévá do moře. Lidé, kteří u ní žijí, mi řeknou, že tahle teče už desetkrát deset generací. Takže vím, že to je řeka, která vyrvala hlubokou propast mezi horami. Víš, kde jsou která místa a jaké jsou, protože jsem je sám prošel.“ „A co místa, kam se nikdy nedostaneš?“ „Proč bych o nich měl vědět, když se tam nikdy nedostanu?“ „Tak, abys měl obecný přehled.“ Cuchulainn se zasmál. „A k čemu jsou mi znalosti, které nikdy nepoužiju? Je lepší věnovat čas tomu, co potřebuju znát.“ „V tom s tebou úplně souhlasím, ale ve škole už to tak chodí.“ „Zvláštní obrázek,“ dumal válečník. „Země lidí se znalostmi, které nepotřebují ani neuvívají. Nechápu, že ještě nebyla dobyta.“

...Ale nepropadej depresi, milý čtenáři. Třeba zrovna Tobě se bude něco z toho, co se učíš hodit. Ale nejen školou je člověk živ, takže na ni alespoň na chvíli zapomeň a soustřeď se jen a jen na časopis, který teď otvíráš. Příjemnou zábavu.

Lucka

PS: Chtěla bych zde veřejně a přede všemi poděkovat Kačce za to, že se ujala povídání o hře na JP a moc nám s tím pomohla.

Co vás může potkat na vesnici

Traktor

Nedávno se mi stala taková věc, o které jsem si řekla: „Tohle by se mi ve městě nestalo.“ Tak jsem se rozhodla, že vám o ní napíšu, jako takové varování. Pokud budu mít nadále takové „šťěstí“, může se stát. Že tento příběh bude mít i pokračování.

Bylo jedno krásné ráno a já jsem sprintovala na autobus. Dorazila jsem včas a měla jsem radost, že nepřijdu pozdě do školy. Při čekání jsem očima narazila na kostelní hodiny, podle

kterých už měl autobus dávno přijet. Za chvíli jsem v dálce něco uviděla, nebyl to vyhlížený autobus, ale velký červený traktor. Teprve za ním se ploužilo několik aut a taky můj busík. Naneštěstí měl traktor stejnou trasu až k dálnici, kde jsme se ho konečně zbavili. A tak jsem hned v pondělí přišla pozdě se slovy: „Promiňte, ale potkala jsem traktor.“

Krtek

(Šť's pozn.: Krtku jsi skvělá, že jsi to napsala)

Mumínek 2000

Tento sborník obsahuje různorodé materiály vytvořené jak námi „organizátory“ tak, a to hlavně, samotnými aktéry hry. Všem, kteří tady nenaleznou své výtvořky se omlouváme, ale bylo toho tolik, že to jednoduše nešlo. Průvodce celou hrou vám bude dělat Kačka, tak jí hezky poslouchejte a moc jí do toho nekecejte, protože to můžu jenom já!

Ahoj, jak se máte? Já jsem Kačka a chtěla bych vám říct něco o hře na JP 2000. Pro ty, co byli na JP to bude určitě příjemné osvěžení paměti a ti ostatní alespoň uvidí, o co všechno přišli. Takže:

Všechno to začalo v sobotu odpoledne, kdy jsme se sešli v sále. Tam už na nás čekal pohled na krásně vyzdobenou nástěнку (made by Fredy comp.). Když jsme se všichni usadili, začali nám vyprávět o Mumínkovi. Také nám přečetli kapitolu z knížky Čarovná zima. Následovala večere, po které jsme začali všichni hrát hry. Postupně si nás po družinách odváděli. (*Následující pasáž sice nepatří do EH, ale zřejmě na Kačku velmi zapůsobila.*) Hráli jsme hru vysílačky. Myslím, že ji určitě všichni znáte. Každý má své vysílací znamení a jedna světluška – Sovička – si zvolila znamení Potůček. Naši rádcové si ji velmi oblíbili a celé Jarky už pak nemluvíli o nikom jiném (*Hlavně Fredy*). Byla tam opravdu velice zajímavá atmosféra. Nikdy se mi nestalo, že bych se při podobné hře opravdu zapotila (teda hlavně smíchem). Když jsme přišli na řadu, vyrazili jsme stopovat „velké“ zvíře. Stopovali jsme ho podle stop, ale protože jsme šli skoro poslední, ty stopy už byly pošlapané. Když jsme přišli nahoru k Avii, tak tam ležela svíčka a visela červená opice. Po chvíli hledání a nic jiného nenachá-

zení jsme se rychle chytli za ruce a utíkali do chaty. Tam jsme dostali úkol, že máme to zvíře popsat a říci jeho vlastnosti (*tzv. Jak žije a tak*). Hnedle jsme se dali do psaní. Trochu jsme nepochopili, že si máme vymýšlet (*tzv. Použít fantazii. Ale já jim to říkala. Fakt.*). Ale dopadlo to celkem dobře. O tom, jak to dopadlo (*a nejen u Lišek*) se máte teď sami možnost přesvědčit. Až teď teprve pochopíte, co znamená „fantazii se meze nekladou“.

EH I. – Stopování:

King kong malý žije v Himalájích a před mrazem tuto krvelačnou příšeru chrání její hustý gorete-xový kožich a šaty a šátek z kůže hrocha sibiřského. Její řev je tak ohlušující, že začínají pomalu, ale jistě odumírat ušní boltce. Živí se převážně odvážnými Mumínky. U obrovského ohně, na kterém suší šaty odvážných Mumínků, poskakuje a řve tu strašnou melodii, kterou opěvuje ony chudáky. Žije pouze v noci, protože ve dne svítí slunce, které by její citlivou pokožku s Ph -88 totálně rozložilo do několika málo nanosekund. Už musím končit ...ááá...

Tygři

Domníváme se, že tento druh je býložravec. Živí se šiškami, jehličím a všemi plody, které jí přijdou do cesty. Na oblečení používá asi 100 bílou bavlnu. Ve tmě se zvěšťuje, za to při dopadu

světla se scvrkává, aby zmátla nepřítel. Pravděpodobně přes léto spí a tak není možné, aby se setkala s Mumínky. Relaxuje nejraději zavěšená v korunách stromů (*visela na smrku*). Podobá se opici, ale domníváme se, že je to její vzdálený předek.

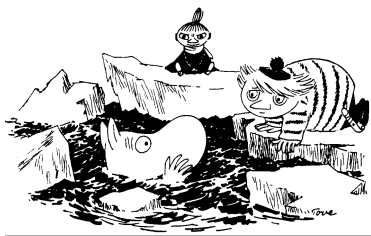
Lišky

Mia Mia je druh zvířete, který není samotářský. Vyskytuje se výhradně v tlupách, které se zpravidla skládají z 20 jedinců. V tlupě má vůdčí postavení nejmladší člen, proto je narození potomka velmi radostná událost pro matku, ale už méně pro zatím nejmladšího jedince. Mia mia vypadá jako červená opice, ale vězte, že zdání klame, protože s opicemi toho má velmi málo společného. Má 3 prsty na nohou i na ruce. Má velmi vyvinuté všechny smysly. Nejvíce zrak. Vidí 5x lépe než člověk. Mia mia je výhradně býložravá a maso by nepozřela ani kdyby měla umřít. Její červená barva se objevuje jenom u samic a to v době, kdy očekává narození potomka....

Veverky

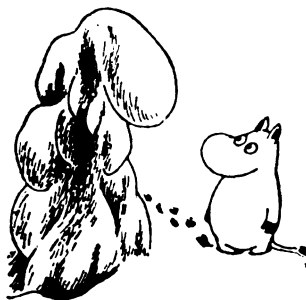
Garnes je tvor, který se dnes vyskytuje už jenom vzácně. Dřívější domorodci je uznávali za pochoutku a lovili je také především kvůli jejich rubínově zbarvené kožešině. Garnes má rád temné kouty lesa, kde se člověk objevuje jen velmi zřídka. Garnes se vyskytuje také jenom v zimním období a zbytek roku spí. Také tento druh miluje světlo ohně a proto si vždy tam, kde se objevuje, rozdělá oheň. Živí se převážně lesní zvěří, ale větší skupina může napadnout i člověka.

Medvíďata

EH II. – Mumínkův deník:

Další EH nás čekala v neděli po svačině. Úkolem bylo pomoci Mumínkovi najít jeho obrázky (z *deníku*, *Mumínek totiž neuměl psát, a tak si své zážitky kreslil*), které mu rozfoukal vítr a obkreslit je, abychom viděli, co zažil. Takže jsme se vydali do lesa pod chatou a hledali obrázky. Hned u prvního mě zaujala zasněžená svíčka schovaná pod stromem. Potom už jsme postupně nacházeli další. Naše štěstí bylo, že jsme měli v zásobě hodně tužek. Párkrát jsem se síce natáhla, když jsem běžela, ale do hlubokého sněhu se padalo celkem dobře. Když jsme se vrátili, všechno jsme odevzdali a šli se převléknout do suchého.

EH III. – Sněhová mumínka:

V sympatický třetí krizový den jsme dostali za úkol vytvarovat ze sněhu Mumínka. Po zadání jsme se rychle vypravili ven, kde jsme začali s přípravou. Když jsme naházeli sníh na hromadu, začali jsme tvarovat. Kolem nás se ozývaly výkřiky podobné těmto: „Padá mi noha.“ „Cože? Tobě taky? Mě taky.“

Už se skoro blížil čas limitu, zbývalo asi 20 minut, když k nám přišla Krtek (v tričku – brr) a řekla nám, že je to docela dobrý a kde že je ta vesnice? Všichni jsme ztuhli, protože jsme na ni úplně zapoměli. Ještě nám odvedli Zuzku, která šla sbírat papíry z EH a zapadlé svíčky. Docela jí to šlo. Hbitě jsme udělali iglú, které mělo dva propojené vchody. Naštěstí jsme to všechno stihli.

EH IV. – Písničky:

Pak EH pokračovala tím, že jsme měli vymyslet píseň o tom, co dělá Mumínek z obrázků, které jsme si obkreslili předminulou EH. Tento úkol nám šel celkem dobře. Všechno jsme napsali už před večerí. Po večeri nastala ta slavná chvíle, kdy jsme se sešli. Nejdříve zpívali světlušky a vlčata a potom skauti a skautky. Mě asi nejvíce zaujali Tygři svým technem. Vždyť vlastně můžete posoudit sami.

Balada o Mumínkovi

(nápěv: pásla ovečky)

Začala krutá zima a velký chlad,
a tak šel Mumínek spát,
avšak osud tomu chtěl, že zlý sen se mu zdál,
a proto malý Mumínek tak špatně spal.
Jednoho dne z rána se ze snu probudil
a sních v okolí ho rozhodil.
Vydal se prozkoumat svět,
zbytek si můžeš domyslet.
Vydal se za svou kamarádkou Miou,
kde jsou domy a v nich lidé jsou.

Ref: Mumínku tvůj čas je krátký,
měl bys jít co nejdřív zpátky,
měl bys do postele jít,
hodiny už přestanou být.

Mumínek uposlechl naší rady
a otočil se k Mie zády.

Nebylo toho vskutku málo,
co se Mumínkovi stalo,
a tak když uviděl zelenou trávu,
radostí se postavil na hlavu.
Viděla ho malá Mia,
a tak se na něj zlobila.
Cestou potkal divnou Tíky
a měl z ní po cestě tiky.
V lese viděl Mumínici,
měla klobouk na palici.
Potkal také malou veverku,
měla bílou prdelku.
Dva obrázky s běžkami
ty už jsou skoro za námi,
když došel ke své světničce,
viděl tam Tíky na lavičce.
Nejprve otevřel pokoj,
pak ve skříní hledal nápoj,
Malá Mia sedí v bedně,
vypadá dosti bídně.
To je konec písničky,
spi Mumínku maličký.

Medvídata

(beze jména)

(nápěv: techno)

Mumínek šel na výlet a potkal veverku,
seděl tam kluk na zábradlí jó, let's go,
Mumínek koukal pod skříň
a taky byl zahrabanej ve sněhu,
Mumín jó!!
Byl s tátou na lyžích
Mumín gooo!!!
Dělal stojku na ledu,
vedle holka bruslila.
Mumín je buřt jéééé!!

Tygři

(beze jména)

(nápěv: sluníčko, sluníčko)

Všechno to začalo,
když hustě sněžilo,
Mumínek se probudil,
paprsek ho oslnil.
Maminka však spala dál,
Mumínek si zaplakal.

Mumínek jde na půdu,
hledat jarní odrůdu,
vykloní se z okna z okna ven
a je náhle pod sněhem.
Ozve se jen bum bum bác
a vedle sebe vidí tác.
Vedle tácu malá Mia,
vesele se na něj dívá.
Když tu oba náhle spatří,
strýček Bambul vydá za tři
s lyžemi si to uhání
a mastí rychle po stráni.

Ref: Mumínku, Mumínku, zastav ty hodiny,
utíkají vteřiny a zima pomíjí.

Mumínek však zakrátko,
spatří malé zvířátko.
Je malé a oči svítí,
může to veverka býti.
Pak potká tetu Bambulu,
jak s kloboukem jde na smůlu.
Překvapí ho led,
na hlavě je hned.

Ref: Mumínku, Mumínku, .

Lišky

Mumíní údolí

(nápěv: Tak dávno již)

Jak zapomenout na ten čas,
Kdy Mumínci si byli blíž?
Jak zapomenout na ten čas,
kdy Mumínci v chatce spalí spíš.
Ref: Tak dávno, dávno Mumínku můj,
Tak dávno dávno spíš,
Však srdečně se na kamarády
a na cestu svou těš.

Já Mumínek spolu s opičkou a s lištičkou
chodili přes mnohý svah a výš
a šli jsme cestou skalnatou,
jenž zasněžená byla již.

Ref: Tak dávno, dávno...

Já stál jsem na cestě
hlavou k zemi blíž,
pak uviděl jsem čarodějku
a zdrhal jsem spíš.

Ostříži

Mumínek v čarovné zimě

Mumínek se probudil,
všude bylo bílo,
byla kolem zima,
bylo to mrazivé dílo.

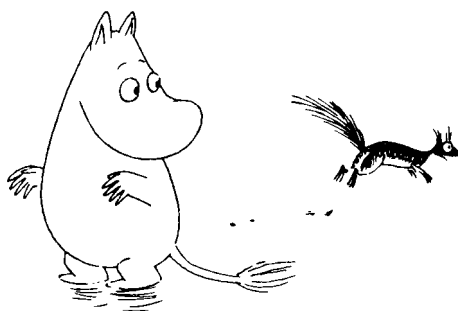
Ref: Mumi, mumi, mumínku
Pojď si s námi hrát,
budeš náš veliký
KA-MA-RÁD.

Vylezl na střechu,
udělal bác,
spadl do sněhu,
byla zima, mráz.

Ref: Mumi, mumi, mumínku...

Viděl koně bílého,
moc se ho bál,
Kiti se ku řehtala,
on se taky smál.

Světlušky 2

EH V. – Mumínkovské recepty:

V následující EH (*Kačka vám zatajila, že jsme se posunuli v čase zase o kousek dál – je středa*)

odpoledne) jsme měli za úkol najít na různých místech poblíž chaty papírky, na kterých bylo napsáno, co máme přinést různým lidem např. „Fredy zjistil, že už nemá žádné podkolenky, přineste mu jednu.“ „Dáša je naše hvězda, proto jí napište oslavnou báseň (krátkou)“, a další...
Našli jsme všechny, až na jeden, který byl zastrčen v tyči a nešel vyndat. V chatě jsme začali věci rozdávat.

Oslavné básně na Dášu:

Dáša vaří symfonicky,
Její jídlo voní lidsky.
Zná však jede recept,
který prodá všecek
za básničku krátkou,
malou, hezkou, krásnou.

Světlušky 1

Když byl někdo s Dášou,
tak nikdy nezapomněl,
jak se vaří na Žalý,
óóóóóó Dáša.

Ostříži

Vyvěste vlajky a volejte gloria,
Dáša se totiž z nákupu vrátila.
Anička v kuchyni tiše se třásla,
Že Dáša poslední vlek propásla.
Dáša však přijela a jídlo nám vezla,
proto se radujte a začněte plesat.

Lišky

Dáša vaří jako Bůh,
když jsem si k jídlu čuch,
ucítil jsem lahodný puch,
až jsem z židle žuch.

Tygrí

Dášenka je naše hvězda,
moc veliká,
obratná je v kuchyni,
hezká, veselá.

Světlušky 2

Naše Dáša, ta je skvělá,
vařit jídlo dobře zvládá,
je s ní sranda veliká,
i když někam pospíchá,
všichni jí mají rádi
a jsou s ní kamarádi.

Veverky

...a dostávat za ně recepty.

Sluníčkový koláč

4 sluníčka sedmitečná

0,5 kg jehličí

0,25 l kobyličího mléka

4 krkavčí vajíčka

Ušleháme bílky, přidáme žloutky, skořápky, sluníčka, jehličí a mléko. Vzniklé těsto přetransportujeme do formy ve tvaru sluníčka a necháme upéct na slunci. (Doporučuje se péct ve slunečný den.)

DOBROU CHUŤ!!

Pikantní mušky

7 tlustých masařek

2 kapky rosy

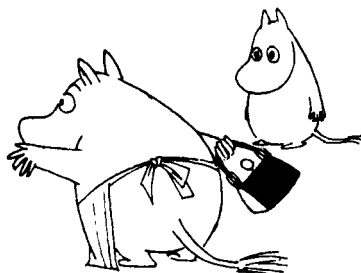
modřínové jehličí

nastrouhaná kůra z břízy

smůla na chuť

Masařky pořádně omyjeme, odlomíme křídla a hlavu a oškábeme kůži. Zadečkem dovnitř strčíme smíchané jehličí a kůru. Vše dáme do trouby a pečeme 154 minut. Trošku posypeme smůlou a horké podáváme k jídlu (obědu).

DOBROU CHUŤ!!

Turistovo překvapení

3 poloprázdné konzervy od pašтики

2 ohryzky od jablek

4 kůrky od chleba

1 jádro od papriky

Vše smícháme dohromady. Dusíme 169 hodin.

Vzniklou hmotu na 24 hodin odstavíme, dalších 24 hodin uchováme v chladu a poslední den vše strčíme do mrazáku. Tam to necháme tak dlouho, dokud nebudeme umírat hladu. Používáme jen v nejvyšší nouzi!!!

DOBROU ?! ? CHUŤ ?! ?

EH Konec

No a ve čtvrtek večer to všechno skončilo. Hráli jsme hry (Pepíčku pípní a tak). Mezi hrami si pro nás chodili a odváděli nás pryč. Zavázali nám oči a my jsme šli po provázku pro další „vzkaz“ od Mumínka. Na konci nás čekalo milé překvapení v podobě sladké odměny od Mumínka.

Závěrečné pořadí – skauti, skautky:

1. Veverky
2. Medvíďata
3. Lišky
4. Ostřížů
5. Tygři
6. Bobři

světlušky, vlčata:

1. Světlušky 2
2. Světlušky 1
3. Vlčata

Úkoly:

Součástí hry byly také úkoly, které jsme plnili při lyžařském programu.

1. Jet v čele skupiny na běžkách po dobu 10 min.
2. Pomoci cizímu lyžaři po pádu (na sjezdovkách).
3. Trefit instruktora sněhovou koulí (jemně, min. z 5 metrů).
4. Při lyžařském programu 1 hodinu mlčet.
5. Udělat na lyžích holubičku.
6. Vyrobit pochodový film.
7. Ujet 5 metrů po jedné lyži.
8. Jednu hodinu nespadnout (na lyžích).
9. Udělat hodiny (na lyžích).
10. Získat podpis člena horské služby.
11. Udělat na lyžích hada a jet v něm (50 m).
12. Spočítat kolik sedaček má Žalská (Bubák talířů.)
13. Jet 20m vedle sebe (ve dvojici) synchronně.
14. Udělat 2x hodiny ve dvojici.

Pořadí podle úspěšnosti v úkolech (započítalo se do závěrečného pořadí):

skauti, skautky:

1. Ostřížů
2. Veverky
3. Lišky
4. Medvíďata
5. Tygři
6. Bobři

světlušky a vlčata:

1. Světlušky 1
2. Světlušky 2
3. Vlčata

No a nakonec bych se s vámi všemi, kteří jste to vydrželi až do konce, chtěla rozloučit krátkou příhodou. Když jsme měli plnit úkol č. 4 (1 hodinu mlčet), tak se Zdeněk zasmál a řekl: „Tak a teď od vás budu mít konečně pokoj!“ Jeho radost mu ale zkazili Jonza se Sambou, kteří vykřikli: „Od nás ne! He, he, he!“

Kačka

Co dodat? Snad jen, že tahle hra byla fakt dobrá (musím se taky pochválit, ne?). Ale nejen díky mě, ale hlavně díky Krtkovi, Mráčkovi, Fredymu, Delíkovi, Štěpánovi, holkám od světlušek a všem dalším, co se podíleli na tom, že hra nakonec dopadla tak, jak dopadla.

Lucka & Krtek

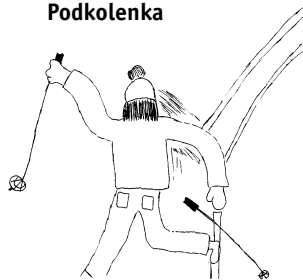
Jarní prázdniny

11. – 18. 2. 2000

I když to jsou prázdniny, my toho máme na práci až moc. Odjezd, jako obvykle, v 17⁰⁰ od Salesiánského divadla. Být světluška, nebo vlče je někdy výhoda, protože auto jim nahoru vyvezlo lyže. Na celodenním programu byl běh, sjezd, etapová hra a taky naše oblíbené sjezdové i běžkové závody. Nechyběl ani běžkový výlet.

ROZHODNĚ JSME SE NENUDILI!!!

Podkolenka

Jarní prázdniny by R&R

4. – 11. 2. 2000

Tyhle prázdniny byly asi ze všech těch předchozích nejlepší (pro mne tedy určitě). Na Žalý jsme strávili dokonalý, poklidný týden. Tedy Já, Čolek, Křéma a Šmudla. Začlo to víkendem, který popisovat nebudu, protože tam stejně většina lidí ze Střediska byli. Po odjezdu skautů a samozřejmě skautek (radši na ně nezapomenu), jsme šli k Mõhwaldovi na večeři. V Pondělí jsem Já, Šmudla a Čolek (Křéma pořád lyžovala na Velké Žalské) vyrazili do Vrchlabí na nákup. Šli jsme tam s tím, že nazpátek pojedem autobusem k čemuž nedošlo, protože jel nejdřív za dvě hodiny. Tak jsme to všechno táhly na zádech zpátky. Ještě se k tomu přidal déšť. V půlce velkého Bubáka si každý chytil volnou pomu. Se vzorkem, který je na Kanadách to opravdu není ono, je to docela o urvání toho talíře. Byli jsme úplně mokří. Ve Středu jsme si šli na Bubáka zalyžovat, ale byl to téměř led na kterým se mi docela blbě jezdilo. Tak jsem to zabalil a šel sáňkovat. Na namrzlém

Bubákovi to jezdilo výborně. Nevýhoda byla pořád šlapat do kopce. Čtvrteční odpoledne jsme my (jak jinak než P., Š., Č.) vyběhli na běžky a to k rozhodně. Nahoru to šlo v pohodě. Využily jsme služeb zdejšího občerstvení. Cesta nazpátek mi tradičně dělá (jen tahle) potíže, při kterých se jen těžko zvedám. Druhý den jsme se chystali vyrazit na hřebeny trasou Špindlerovka – Luční – Strážné. Páteční vstávání bylo hodně časný kvůli tomu, že jsme vůbec nevěděli v kolik z Herlíkovic jede linka do Špindlu. Kvůli tomu jsme čekali na zastávce něco kolem tříčtvrté hodiny. Tam to dělalo dalších půl hodiny čekání na autobus ke Špindlerovce. Nahoře na hřebenech byla hrozná sibérie. Tam jsem objevil, že jeden z nás má asi plíce po celé bříšní dutině (nejmenuju ho, ten dotýčný to jistě ví a ostatní také). Do chaty jsme dorazily v půl třetí. Odjezd do Prahy téměř prázdným autobusem byl docela dobrý.

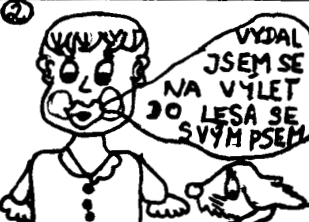

Poštolín

Příběhy skauta Pepi

Komiks pro skauty a skautky

Noční výlet

MECHY

① JA JSEM SKAUT PEPA	② VYDAL JSEM SE NA VÝLET DO LESA SE SVÝM PSEM	③ HO HO BYLA TO SOVA, KTERÁ PEPU POLEKALA.
④ Pomoc!! Na stromě je duch!	⑤ Na mezi stál statný vlk. 	⑥ Také medvěd se probuď.
⑦ Pepa si snědl koláč, který si doma vzal.	⑧ Doma si lehl do postele, v klidu vzpomínal na zážitky z lesa.	
		
⑨ Pomoc! Pomoc! Už chci domů. Bojím se.	 Konec	

Brigáda na Holešovickém ostrově

Rozhovor s účastníky

získán Luckou

V sobotu 8. dubna jsme se poprvé a rozhodně ne naposled zúčastnili VJHB s ochranáři. Na srazu se sešlo ohromné množství lidí z různých končin Prahy 8. Jedním z hrdinských brigádníků byla i Ranča (a Magda a Karčou). Nedalo mi to a zptala jsem se jí na několik otázek.

Lu: „Překvapilo tě na té brigádě něco?“

Ra: „Jo, s kačkou jsme tam našli takový dělnický věci jako třeba lopata, smeták, pak taková ta lopatička na cement a taková ta destička na roztírání cementu. Fakt nechápu, jak se to tam dostalo, možná si to tam někdo schoval.“

Lu: „Co bezdomovci, potkali jste nějakého?“

Ra: „No, jasně, pár se jich tam schovávalo pod kamenem.“

Ma: „A představil se ti alespoň?“

Ra: „No jasně, Pepa a Čenda, toho ale znám už dlouho.“

Lu: „Poznamenal tě ten den nějak?“

Ma: „Na celý život.“

Z ostrova zmizel nepořádek

PROSTŘEDÍ / Pravý břeh Vltavy, mezi mostem Barikádníků a ZOO, prošel čistnou akcí.

■ MICHAL ŠITRMAN

Velký jarní úklid probíhal v sobotu na území tzv. Holešovického ostrova. Kuku k dílu zde přilodili členové Čs. svazu ochránců přírody z Troje, různých skautských organizací, Sokola Troje a dalších.

Během několika hodin dokázali dobrovolníci, především rybního věku, odstranit obrovské množství nepotřebného železa, starých pneumatik, matrací a dalšího „svinstva“ z městských pozemků a pozemků Povoří Vltavy, které sem dokázali naktat lidé za let a ranosti.

V podrozech si děti masově připadaly jak pilní mazovečkové a mazobdy i ve třech odnášely zbytky kamen do přípravných kontejnerů. Ty přivážela a odváděla dopravní firma Hloráček z Troje. Dospělí brigádníci pak pomocí motorových pil proklestli náletové dřeviny.

„Věřím, že tato akce přispěje k tomu, aby mělo začáto trochu náležitě uvažovat o program, obnovy rekreačního charakteru tohoto místa,“ řekl Věroslav Praha Ing. Tomáš Jant, vedoucí Svazu ochránců přírody z Troje. „Členi Holešovického ostrova je bohužel zčásti zčásti čisti. V prostoru, kterým by měl v budoucnu probíhat evropský biokoridor, jsou místa, kde ne-

Nepořádek, který na Holešovický ostrov nanesli lidé, se v sobotu snažili odstranit děti.

./Obrázek: HP Z. Proskl./

že proli pro náletové dřeviny a čisté sklady. Jednotní ukládací prostory jsou sportovního využití – tenis, ragby, vodní skály,

baseball a kopaná. Hrdí Oldřich Adámek, starosta městské části Praha-Troje.

Čárové vyjádření potvrdilo, že se akce zúčastnilo tisíc lidí.

Dodal, že městská část Praha-Troje hledá na kulturní této k rekreaci vhodné oblasti prostředky a věží v podpora pražského magistrátu.

Ra: „Že jsem pak smrděla ještě dva dny.“

Lu: „A šla by jsi příště zase?“

Ma: „Ne, už v životě ne!

Ra: „No comment.“

Ka: „No, možná, kdyby tam nebyly ty stříkačky a pleny.“

Děti sbírají odpadky na břehu Vltavy v Troji při sobotním jarním úklidu
FOTO: MAFa - JAN SCHEJBAL

Zpráva od Hejkala pro obvodní konferenci:

Na brigádě na bývalém Holešovickém ostrově se sešlo asi 120 člověků, z oddílů jmenovitě 24. skautky, světlušky, roveři a Kyselinovci, cyklovlčata z 25., elitka ze 46, celé 45. a samozřejmě ochránáři. Speciální díky vedoucím oddílů, tedy Blance, Mráčkovi, Šmudlovi, Kyselinovi, Tesákovi s Petrem Vopalkou jun., Jobovi s Davidem, Báře, Ájovi a Lopatovi.

Naplnili jsme 7 devítikubíkových kontejnerů spoustou ohnuslého odpadu a dost jsme pomohli vzhledu Holešovického ostrova. Celá oblast si samozřejmě žádá ještě spoustu brigád i pobíhání po úřadech, tohle byl jen začátek. Ale podstatný. V novinách jsem zaznamenal dva články a sice v Mladé Frontě DNES a ve Večerníku Praha.

Dekuji za sebe i za ochránáře, udělali jsme toho spoustu. Pokud měla brigáda příznivý ohlas, není problém domluvit další. A pokud si příští rok uděláte v termínovce místo na brigádu, zajistíme na požadovaný den smysluplnou práci.

Ještě jednou díky

Hejkal

Trojský břeh Vltavy je čistší

Troj a (če) - Do jarního úklidu se v sobotu pustili členové Českého svazu ochránců přírody, sokolové, skauti, sportovci a další místní obyvatelé Troje. Velká hrdinská brigáda, jak akci nazvali ochránci přírody, si vzala na mušku vltavské břehy mezi lávkou na Císařskou louku a trojským tramvajovým mostem. "Praha je evropské město kultury, ale vjezd do naší čtvrti je plný ohrad a skládek. Je to ostu-

da," konstatoval místostarosta Václav Jetel.

Na brigádě se sešlo na sto dvacet dětí i dospělých a během dne přibývali další. "Uklidilo se celé povodí a posbírané věci zaplnily asi sedm kontejnerů," uvedl starosta Oldřich Adámek. Nejčastěji nacházeli brigádníci pneumatiky, umělohmotné nádoby, železo, také však matrace. "Hodně nám toho přinesla i řeka v uplynulých dnech. Kromě větvi připlavaly také sudy a různé

jiné harampádi," dodal starosta. Podle Adámka by bylo žádoucí, aby se na svých plochách postaral o pořádek i Diplomatičský servis, vlastníci ohromný objekt u řeky. "Slíbil nám, že odstraní z pozemků nálety, ale zatím neudělal nic," míní starosta.

Trojská radnice má už studii na využití nábřeží, podle níž by na něm měla převažovat sportoviště. "Tam, kde nějaká hřiště jsou, je i pořádek," soudí Adámek.

Recenze na film: **Muž na měsíci**

Když mi Šmudla v pondělí říkal, že o víkendu viděl Formanova Muže na měsíci a že to bylo super, abych řekla pravdu, moc jsem mu nevěřila. Mojí nedůvěru ještě podpořilo, když prohlásil, že Máje se to moc nelíbilo. Jediné, co mě zaujalo bylo, že hudbu k filmu dělali R.E.M. Asi bych na ten film sama od sebe nikdy nešla, ale když mi mamka ve středu večer nabídla, jestli s ní nechci jít do kina na Muže na měsíci, řekla jsem si, že to zkusím.

A tak jsem se v půl deváté ocitla před kinem. V životě jsem neviděla vyprodaný sál našeho kina na Ládví, až teď. Třeba to opravdu bude stát za to, říkala jsem si. A opravdu stálo. Ale po pořádku. Ještě než začal film, tak nám pustili klip R.E.M. Man on the moon. Úžasná, skvělá, výborná písnička, když už nic tak alespoň tohle bylo dobrý, utěšovala jsem se. A pak to všechno začalo: „Hello my name is Andy and this is my movie!“ přivítal nás z plátna Jim Carrey a začal vyprávět svůj příběh, který se postupně z komedie stával tragédií a nakonec přežil i svého vypravěče – aktéra. Děj je zhruba následující: Když byl Andy Kaufman malý, hrozně rád si hrál na moderátora TV-show, a tak nikoho moc nepřekvapilo že po té, co vyrostl, začal vystupovat

v různých zábavních klubech. Tam si ho jednou všiml manažer George Shapiro a zařídil mu angažmá v televizi. Andyho život byl plný zvratů, lidé ho chvilku obdivovali

a milovali, jindy zas nenáviděli, například když vyzýval ženy k zápasu ve wrestlingu. Mezi nimi našel i svou životní lásku Lynn. Andy se sice narodil a zemřel

v NY, ale svůj opravdový život žil na pódiu. Jevištěm pro něj ale nebyla jen pódia zábavních klubů a podniků či uzavřený prostor televizních show, ale i wrestlingový ring či byt jeho nejlepšího přítele. S nevinným úsměvem povýšil stupiditu na úhel pohledu a stejným způsobem dokázal, že provokace nezemřela se surrealisty. Prostor z pohodlných diváckých myslí mu nabídl ten nejlákavější ring, stálou výzvu k boji. Všechno nebylo ale tak jednoduché, jak by se na první pohled zdálo. Jedna provokace následovala druhou a na světě nebylo snad nic, z čeho by si Andy nedělal randu. A tak když zjistil, že má rakovinu, považovali to jeho fanoušci za další z jeho vtipů. Na umírání ale našťastí nemá Andy ve filmu moc času, takže konečný dojem vám to určitě nezkaží. A kdyby přece, tak je tu stále Andy, který určitě nedopustí, aby jste z jeho filmu odcházeli se špatnou náladou.

Myslím, že Muž na měsíci potvrzuje všechny kvality oskarového režiséra (Amadeus) Miloše Formana. Dokonce i Jim Carrey (kterého jsem zvlášť po filmu Maska, téměř nemohla vystát) je naprosto úžasný. No a vše podtrhuje úžasná hudba R.E.M. Takže doporučuju, opravdu moc, stojí to fakt za to (Jirko, promiň, že jsem ti nevěřila). Na závěr bych se ještě měla dobrovolně a bez mučení přiznat, že ty inteligentnější pasáže této recenze jsem opsala z časopisu Cinema, které tímto moc děkuji za inspiraci. Ale nakonec to nedopadlo tak špatně, ne?

Lucka

Musíme si pomáhat

aneb dobří lidé v Českých Drahách ještě nevyměřeli

Je pátek, 24.3., odjíždíme na dvoudenní výpravu. Normálka, že jo. Ale ne, něco je jinak. Nejede s náma Blanka a tak se snad poprvé vydáváme na výpravu s Májou. Ještě ke všemu se s ní sejdem' až v Litoměřicích na nádraží.

Dá se říct', nic složitýho – dopravit se vlakem s jedním přestupem ve 14 lidech, kdy tři z nich jsou řádkyně. Ale ouha, to bych tam nesměla být já, hlava děravá. Mám na starosti těžce vydobytý rejstřík. V prvním vlaku kontrola – v pořádku. Pak ale nastává přestup v Lovosicích. Co se v mých představách jeví jako nejhroznější – stane se. Ve všem tom chaosu při rychlém vystupování zapomínám ve vlaku rejstřík – no prostě fatálka! Zjišťuju to až při jízdě v lokálce a s hrůzou v očích sleduju blížící se průvodčí. Naštěstí Iva okamžitě nasazuje svůj šarm a začíná vyjednávat.

Vypadá to beznadějně a už už začínám vytaňovat peněženku se skromnými rezervami. Co se to ale děje? Slyším tu paní v modré uniformě, jak říká : „Tak dobře, věřím vám, ale jestli je tady revizor.“ S úlevou si sedáme a Lucka mě utěšuje, že na něj měla myslet taky a že se to stává. Já si ale v tu chvíli připadám jako ten nejnezodpovědnější blbec a cítím se hrozně. Ale co teď? Rejstřík si to uhání do Děčína a my do Litoměřic.

Přichází spásná, ale pro mě dost utopická myšlenka – co takhle zavolat z Litoměřic do Děčína. Jdeme to zkusit a jsme posláni za paní výpravčí do dopravní kanceláře. Vysvětlujeme situaci a další zaměstnankyně Českých Draž se nad námi slituje a místo, aby nás vyhodila, nám pomáhá. Hned se dává do telefonování do Prahy, Děčína, pořád dokola. Na kafe přichází taky průvodčí, se kterou jsme se už seznámili a velice pesimisticky nám sděluje zkušenosti, že rejstříky většinou najdou uklízečky a vyhodí je. Výpravčí se nemůže dovolat na ta správná místa, máme se prý přijít zeptat v sedm hodin.

Po domluvě se já a Iva s holkama vydáváme na naší základnu a Lucka s Májou vyčkávají. V sedm hodin klepe Lucka s Májou na dveře kanceláře – zamčeno – myslí si, že se nás tak hezky zbavili. Naštěstí se mylí, protože v zápětí přichází „noční“ výpravčí a zvedá telefon, kterým z Děčína oznamují, že náš rejstřík se našel. Lucka mi to za chvíli sděluje mobilem a konečně si i my můžeme oddechnout.

V sobotu ráno vyrážíme na výlet – přes Litoměřice – a stavujeme se na nádraží, abychom si rejstřík vyzvedli (přijel vlakem v pátek v noci). Další fatálka – v dopravní kanceláři ani v pokladně nic nevědí a hlavně žádný rejstřík nemají. Zkousíme to znova u výpravčí, ta volá do Děčína i Lovosic, ale kde nic, tu nic. V posledním spásném okamžiku se z hloubi kanceláře ozývá hlas, jestli to náhodou není tohle – a výpravčí nám do rukou podává – pouzdro s milovaným rejstříkem. Konečně ho po tak dlouhé době opět držím pevně v rukou. A říkám vám, už ho nepustím, budu na něj vždycky dávat pozor.

Tahle příhoda mě dostatečně poučila. A nejen to, zjistila jsem, že to, co se říká – že lidé dnes myslí jen na sebe a už si nedokážou ani nechtějí pomáhat, není pravda. Narazili jsme ve svých nesnázích na ochotné lidičky, kteří nám pomohli, i když nemuseli. Možná jsme měli jen štěstí, ale já věřím, že těchto lidí je mnohem víc (kromě paní v pokladně v Holešovicích – ta ochotná teda nebyla).

Takže děkuju vám, zaměstnanci Draž, za vaši ochotu a pomoc a doufám, že se s vám podobnými ještě mnohokrát setkám...

Řík Krtek

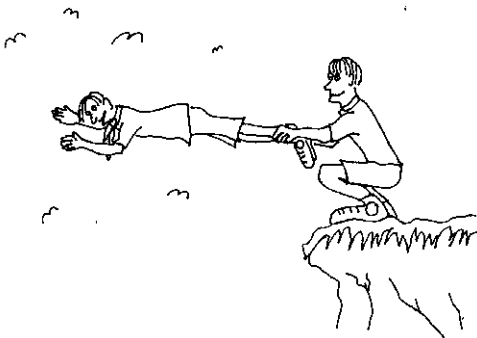
Hry, které vám doporučujeme si zahrát

aneb co lze nalézt na internetu

Lávka

Jistě se Vám již stalo, že jste na výpravě došli k nějaké strži nebo propasti, jejíž hloubka Vám brala dech. Nevedl přes ni žádný most a vy jste ji museli pracně adlouho obcházet. Dostanete-li se do podobné situace nyní, máte jedinečnou příležitost vyzkoušet si svoji obratnos podle našeho návodu. Tak tedy: dorazí-li družina na podobné místo, přesvědčete se nejprve, že je okraj popasti dobře zpevněn a nesune se v okamžiku, kdy na něj vstoupíte! (nejlépeposlouží kámen o váze asi 50 kg). Poté si jeden z družiny dřepne na okraj strže a do napjatých předpažených paží uchopí za nohy svého kamaráda (viz obr.). Ten zatně břišní a zádové svaly a zůstane ve vodorovné poloze, čímž vlastně vytvoří první část lávky. Přes něj přelézají další a stejným způsobem budují další články mostu. Poslední člen družiny se plnými dlaněmi dotkne břehu a palci obou rukou se vzepře proti jeho svislé stěně. V tuto chvíli je lávka hotova – vůdce družiny po ní postupně přenosí na druhou stranu torny a ostatní vybavení. Potom – sám již v bezpečí na druhém břehu – vydá pokyn k rozebrání lávky. Poté pustí první (dřepící) skaut svého kamaráda, kterého dosud

držel za kotníky, vstane a oevným krokem přejde po svých kamarádech na stranu vůdce. Ostatní členové družiny si počínají stejně. Odpojují se ppostupně v tom pořadí, v jakém se do lávky zapojovali. V těchto chvílích drží lávku člen družiny, který je vzepřen palci na druhém břehu. Ten se také pouští jako poslední. Ostatní mu pomohou při výstupu na břeh, aby nespadol dolů. Jste šťastni, že se Vám lávka podařila a ušetřili jste si několikaminutovou zacházku. Nasazujete si torny a vyrážíte dál – vstříc dalším dobrodružstvím.

Velká pikola

Hráli jste někdy na schovávanou? A na honěnou? Baví vás pozorovat svoje okolí? Máte chuť cestovat? Pokud jste na uvedenótázky odpověděli kladně, můžete se směle přihlásit do „Velké pikoly“. Pravidla jsou podobná jako u známé hry „na schovávanou“. Rozdíl je pouze v rozsahu akce. V den, kdy „Velká pikola“ začíná, se shromáždí její účastníci na dohodnutém místě, kte-

rým může být například vesnický kostelík na Valašsku, roubená studna na Jičínsku nebo jiný pevně stanovený objekt v krajině. Minimální počet účastníků je deset, mnohem zábavnější, ale také náročnější je „Velká pikola“ s masovou účastí hráčů (největší účast zaznamenala „Velká pikola '76“, jíž se zúčastnilo 3024 hráčů – pozn. aut.). Hráč, který bude ostatní hledat, piká

celých 24 hodin. Během této doby se ostatní rozprchnou doslova do všech světových stran. K přepravě použijí auta, vlaky letadla, motocykly, koně, vůstní nohy – zkrátka všechny možné dopravní prostředky. Po 24 hodinách hra začíná – hráč, který pikal, vyrazí hledat ostatní, kteří se skrývají na horách, v lesích, v cizině – štvou se z místa na místo a trmácejí se s neustálou paranoudu představou, že budou někde „pikolíkem“ poznáni a po několika dnech u pikoly zapikáni. Jelikož se „Velká pikola“ odehrává na ohromném prostoru a v poměrně delším časovém období, vyvstává otázka, jak průběh hry koordinovat. V praxi se nejlépe osvědčily zprávy ve formě placené inzerce v novinách (viz. příloha), méně už pak billboardy s instrukcemi instalované u silnic a hlavních evropských dopravních tepen.

Příloha – Některé už zveřejněné texty inzerátů hráčů Velké pikoly:

– Hledáme dosud žijící účastníky Velké pikoly 1927. Dostavte se všichni bez obav dne 12. října 1997 ke kašně na náměstí v Hlučíně, abychom si mohli zvolit nového pikolíka a hru dohrát. S úctou pozůstalí a přátelé Borise Krátkého.

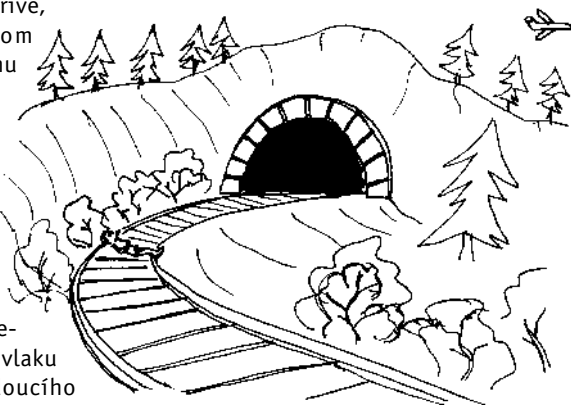
– Václave troníčku, viděl jsem Vás dne 12. září 1994 v Pradubicích na náměstí. Dostavte se k pikole v Litoměřicích. JSTE ZAPIKÁN!

– Hledám pana Josefa Macáka z Rožmitálu. Odměna 10 000 Kč.

Na dorozuměnou

Až zase příště pojedete na výpravu vlakem, zkuste si začátek cesty zpestřit touto zajímavou hrou. Všichni jste určitě četli alespoň některou z „Mayovek,“ takže určitě víte, kdo byli Vinnetou, Old Shatterhand nebo Kheki Pettra. A právě tito hrdinové, když vyrazili na válečnou stezku, vždycky se vrátili jako vítězi. K tomu jim mimo obratnosti a síly (ty si procvičíme při jiných hrách) pomohla i schopnost dorozumět se pomocí posunkové řeči. Nepřítel je nikdy neobjevil dříve, než mu to sami dovolili a přítom Vinnetou vždy přesně věděl, co mu Old Shatterhand schce sdělit. Zkuste, zdali to také dokážete. Hodinu před odjezdem vlaku pošlete jednoho kamaráda (vybrat pomůže los) směrem po trati, aby si zhruba dva kilometry od stanice lehle na koleje. (Nejlepší bude ostrá zatáčka, nebo jiné nepřehledné místo) Ostatní členové družiny se hned po výjezdu vlaku pokusí dostat do kabiny strojvedoucího

a pouze posunky se mu snaží vysvětlit, aby zastavil a jejich kamaráda nechal přistoupit. Nesmí padnout jediné slovo slovo. Kdo tuto zásadu poruší, bude příště čekat na kolejích. Až strojvedoucí pochopí, zastaví, kamarád nastoupí a celá družina pokračuje ve výpravě.

Můj zážitek z lázní

Tak na začátek bych měla říct něco o poloze a nerostném bohatství. (Co to tady píšu já už jsem zblblá z toho zeměpisu!) No, prostě ty lázně se nachází ve Františkových Lázních. Je to několik velkých objektů s pár obchůdky a je tam krásná kolonáda a legendární soška Frantíka. Tak. A teď už něco o tom co jsem tam zažila. Takže na konci městečka byla dětská léčebna. A v té jsem se také usídlila. Problém byl v tom, že tam byla jedna taková velice nesympatická paní (byla nesympatická protože každého pořád za každou maličkost peskovala.) Říkali jsme jí Filé-babka. Začalo to takhle. Byla tam se mnou jedna holka a ta byla vegetariánka. K obědu bylo filé. Ta holka řekla že filé nejí. Filé-babka se s ní začala hádat že to musí sníst, protože filé není maso... (Así zrovna nebyla ve škole když probírali živočišné produkty.)

Také tam byl takový incident s falešnou sestřičkou. Odpoledne jsme byli venku a večer jsme se dozvěděly od některých holek že jim chybí hrnečky na pití, ručníky a některé drobnosti. Ještě řekly, že po pokojích chodila a sbírala tyto

věci. Tak jsme šli za sestrami a popsali jsme osobu která byla viděna. Ony nám řekly že nikdo takový tam nepracuje. (Věci se později našly seskládané a uložené v jedné skříni.)

Když jsme šli do kina na: „První nebo druhá“ tak se všichni obuli a seřadili se venku. Všechno bylo v pořádku dokud nepřikvačila sestra nesprávně nás za to, že jsme před budovou bez jejího dovolení. (každý náš krok byl totiž pečlivě střežen) Když jsme učinili tento trestu hodný přestupek sestra z toho měla oči na vrch hlavy. Vrátili jsme se tedy zpět do domu a následovalo kázání o tom, jaké nedozírné následky to může mít. Tím že jsme vyšli ven jsme vylekali jednu holku tak, že sebou sekla na zem. (Ano. Tady se vyplatilo umění první pomoci.) Hned tam všichni běželi a dávali jsme jí nohy nahoru. Nakonec se sice do kina ještě šlo ale neviděli jsme začátek.

Tak to je jen malý zlomek z toho co se tam všechno událo. Bohužel už si vše nepamatuju.

Elča

San 1999

Mezinárodní setkání slovanských skautů

Toto skautské setkání se konalo v Polsku ve městečku Sanok, které se nachází na jihovýchod od města Krakov. Tohoto setkání jsem se účastnil s oddílem skautů z Proseka. Den začal nástupem skautů s rozdělených setkání (psáno v češtině). Na tomto nástupu se zpívala skautská hymna Čech, Slovenska, Ukrajiny a Polska. Po nástupu se každý oddíl odebral do kuchyně, kde se většinou jedlo. To, že se jedlo, nebylo nic zajímavého, ale co se jedlo to vás určitě zajímá. V podání mého oddílu to byly vložky s kakaem, ale po třech dnech na vložkách nás to velice omrzelo. Dopoledne

jsem dostal lístečky, na kterých byla napsána činnost, kterou jsme po celé dopoledne vykonávali. Mě se osobně nejvíce líbila opičí dráha v přírodě. Pátý den na tomto setkání se večer konal táborák, na který měl připravený každý oddíl svůj program. Češi předváděli národní tance. Závěrem tohoto setkání bylo vystoupení všech národů a velká diskotéka. Pro mě osobně to byl velký zážitek a doufám, že se za svůj život ještě na některé setkání podívám.

s pozdravem skaut Mechy

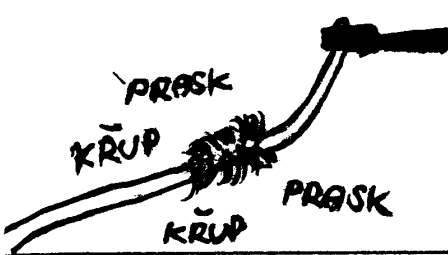
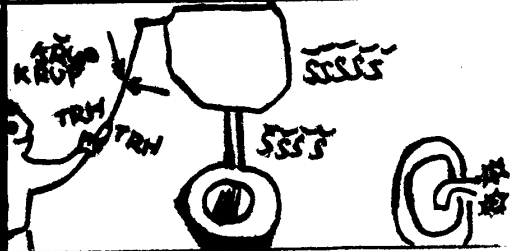

VYPRÁVĚNÍ *Kanadské* BOHY

diL 2.

© ELEA

Pokračování: Po vykonání potřeby chce zuzka spláchnout v tomti se však stane něco dříve, než čekáte...
?

VÍTE JAK TO MA KONEC DOPADNE?
DOKONČENÍ PŘÍSTE !

Už to víte?

Tím, že si právě čtete tento leták se řadíte dmzi lidi, kteří vědí, že:

24. kmen Rovers & Rangers®

vydává:

Zaručeně První Epesní Vydání Našeho Impozantního Kmene

pokud budete chtít vědět víc o našem nikdy nekončícím zpěvníku,

volejte/mejlujte:

Jiří Hubka – Ten Šmudla tel.: 6881048, 0604 800308; jhubka@volny.cz
Jan Kloboučník – Čolek Tel 8582552, 0603 902071; klobouj@spsejecna.cz

!!!Přijímáme vaše příspěvky!!!

ZPĚVNÍK

ROVERS & RANGERS

Varování: Zpívání vážně zlepšuje náladu.